

Ploaia - Parabola respirării

Gerra Orivera

ritualul cetății
umărul impregnează de sacru
atingerile de lucruri
decojește-mă din cămașa ploii
cobilița de ceruri e plină
saturată de vulturi
magistrala inimii asfaltează
cu stele rănilor din jurul piroanelor
răstoarnă geneze în arterele tale filigrane de aștri
tivesc respirații de magie
în măruntaiele focului umbrele
despletesc elipsele gândului
de tenebre

acum pot coborî
ca apa iertării peste lume
verticala 'nălțării se află în tine
și-aceiași vibrație a tainei
te ține-n rotire
pupila mustește de lumi
sau cusută-i pleoapa-n pustiuri
doar întregul
clipocește în tine infinitul
și te măsoară
iubire